

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **EUTECH akciová společnost**, se sídlem Nádražní 1/1617, Šternberk, zast. JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Poštovská 8c, Brno, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2005, sp. zn. O-154773, o zápisu přihlašovaného označení v grafickém provedení do rejstříku ochranných známek, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ELTON hodinářská, a.s.**, se sídlem Náchodská 2105, Nové Město nad Metují, zast. JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2010, č. j. 7 Ca 364/2008 - 230,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2010, č. j. 7 Ca 364/2008 - 230, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 3. 6. 2005, zn. sp. O-154773. Tímto rozhodnutím předseda žalovaného vyhověl rozkladu stěžovatele a ve výroku změnil prvostupňové rozhodnutí žalovaného (dále

též „ÚPV“) ze dne 14. 7. 2003, sp. zn. O-154773, č. j. 87444/2002, tak, že na základě stěžovatelem uplatněných námitek zamítl přihlášku žalobce ochranné známky „PRIM“ v grafickém provedení.

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Neztotožňuje se s posouzením městského soudu, že slovo PRIM v grafickém provedení (ztvárněném v podnikové normě č. PN01 národního podniku ELTON) není autorským dílem. Namítá, že nově vzniklé označení nevycházelo z dosavadního označení natolik, že se nemohla projevit tvůrčí činnost zpracovatele, a tedy grafické ztvárnění slova PRIM je dílem malé mince, což podporují také provedené důkazy. Nové grafické ztvárnění slova PRIM je výsledkem duševní činnosti fyzické osoby, znázorněné ve smysly vnímatelné podobě, které v člověku vytváří „umělecký“ dojem odlišný od toho, který vzniká pouhým vyslovením slova PRIM či jeho zapsáním běžným písmem. Autorská invence v tomto případě spočívá v grafickém ztvárnění písma, zejména v jeho tvarech, síle tahů, poměrech šířky a délky či úpravách tvarů v mezích čitelnosti písma. Hodnotu takto vytvořeného díla či tvůrčí činnost autora přitom nijak nesnižuje skutečnost, že autor své výsledky konzultoval s dalšími osobami či se zadavatelem. Z uvedených důvodů proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

Žalobce ve svém vyjádření poukazuje na nepřípustnost kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 3 s. ř. s. Uvádí, že kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti nenamítá, že by se městský soud v novém rozhodnutí neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V meritorním posouzení se žalobce ztotožňuje se závěry městského soudu, dle nichž předmětné označení „PRIM“ není autorským dílem, a proto navrhuje kasační stížnost jako nepřípustnou odmítnout, případně ji jako nedůvodnou zamítnout.

Z předloženého soudního a správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Žalobce podal dne 21. 4. 2000 u žalovaného přihlášku slovní grafické ochranné známky „PRIM“ se žádostí o zápis do rejstříku ochranných známek, a to pro některé služby v třídách 35,37 a 40 mezinárodního třídění výrobků a služeb, v rozsahu a v oblasti hodinářské výroby a výroby k ní doplňkové. Tato přihláška byla dne 11. 9. 2002 zveřejněna ve Věstníku Úřadu průmyslového vlastnictví. Stěžovatel podal proti zápisu zveřejněného označení „PRIM“ do rejstříku ochranných známek

námitky, které odůvodnil tak, že je majitelem shodného označení, které před podáním přihlášky získalo rozlišovací způsobilost pro stejné nebo podobné výrobky a služby, a že mu náležejí práva ke grafické úpravě slova PRIM, tj. zápis tohoto označení by mohl zasáhnout do jeho práv k autorskému dílu. Žalobce ve svém vyjádření k námitkám uvedl, že grafické provedení slova „PRIM“ není autorským dílem, a že stěžovatel neprokázal, že by mu svědčilo předchozí právo oprávněného uživatele předmětného označení.

Žalovaný vydal dne 14. 7. 2003 pod sp. zn. O-154773, č. j. 87444/2002, rozhodnutí, kterým námitky stěžovatele uplatněné podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. c), f) a g) zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, v tehdy platném a účinném znění (dále jen „zákon č. 137/1995 Sb.“) zamítl. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že stěžovatel neprokázal faktické užívání namítaného označení v uplynulých dvou letech před podáním přihlášky ochranné známky, dále že namítané označení „PRIM“ nemůže být předmětem autorskoprávní ochrany a namítaná norma již neexistujícího státního podniku ELTON, týkající se technických parametrů provedení označení „PRIM“, není předmětem průmyslového práva.

Stěžovatel podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, jemuž předseda žalovaného [rozhodující ve věci již za účinnosti nového zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění účinném pro projednávanou věci (dále jen „zákon č. 441/2003 Sb.“)] vyhověl a změnil výrok napadeného rozhodnutí tak, že přihlášku ochranné známky „PRIM“ v grafickém provedení zamítl. Na rozdíl od prvostupňového rozhodnutí se předseda žalovaného ztotožnil s názorem stěžovatele, že grafické ztvárnění označení „PRIM“ je dílem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 35/1965 Sb., autorského zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), a že stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. g) dříve platného zákona č. 137/1995 Sb. [nyní § 7 odst. 1 písm. i) zákona č. 441/2003 Sb.]. Následně se žalovaný věnoval také hodnocení námitek podaných podle § 9 odst. 1 písm. c) dříve platného zákona č. 137/1995 Sb. [nyní § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb.]. Konstatoval, že nový zákon č. 441/2003 Sb. v uvedeném ustanovení zrušil dvouletou lhůtu, k níž se vztahovala podmínka prokázání užívání nezapsaného označení před podáním přihlášky ochranné známky. Na základě stěžovatelem předložených dokladů pak dospěl k závěru, že tento prokázal právní nástupnictví po státním podniku ELTON a že je uživatelem shodného nezapsaného označení „PRIM“ v grafickém provedení, užívaného pro shodné nebo podobné výrobky a služby jako u přihlašovatele (žalobce), přičemž právo k tomuto označení stěžovateli vzniklo přede dnem podání přihlášky. V závěru odůvodnění pak předseda žalovaného k námitkám uplatněným podle § 9 odst. 1 písm. f) dříve platného zákona č. 137/1995 Sb. uvedl, že v řízení nebylo žádným způsobem označeno, jaká práva z průmyslového vlastnictví by měla být zápisem přihlašovaného označení dotčena.

Žalobce se proti uvedenému rozhodnutí bránil žalobou, ve které namítl, že žalovaný nebyl schopen náležitě posoudit, zda předmětné označení „PRIM“ je či není autorským dílem, a ve věci měl být ustanoven znalec. Zároveň zpochybnil závěry předsedy žalovaného, že předmětné označení „PRIM“ naplňuje znaky autorského díla a že stěžovatel vstoupil do práv státního podniku ELTON, ačkoli práva z průmyslového nebo jiného duševního vlastnictví nebyla podle zakladatelské listiny o založení společnosti ITec group, a. s., do této společnosti nikdy vložena. Dle názoru žalobce je uživatelem nezapsaného označení ten, kdo své výrobky nebo služby pod tímto označením užívá, v důsledku čehož se pro něj toto označení vžilo. Ve smyslu této definice stěžovatel nemůže být oprávněným uživatelem označení „PRIM“. Žalovaný pak dle názoru žalobce rovněž překročil své pravomoci, pokud si sám opatřoval důkazy z internetu a ve svém rozhodnutí vycházel i z důkazů, které byly předloženy až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, tj. nerespektoval zásadu koncentrace řízení.

Městský soud poprvé posuzoval zákonnost rozhodnutí předsedy žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. 7 Ca 190/2005. Rozsudkem ze dne 3. 11. 2006, č. j. 7 Ca 190/2005 - 64, zamítl žalobu s odůvodněním, že získání rozlišovací způsobilosti (označované žalobcem jako vžitost) již není výslovně stanovenou podmínkou pro poskytnutí ochrany uživateli nezapsaného označení a dále že v předmětné věci došlo k naplnění podmínky užívání označení pro shodné nebo podobné výrobky, neboť u obou subjektů se jednalo o služby či výrobky úzce spjaté s hodinářskou výrobou. Městský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by žalovaný byl povinen k posouzení otázky existence autorského díla ustanovit znalce. Dále dovodil, že stěžovatel je právním nástupcem státního podniku ELTON. Vycházel přitom ze zakladatelské listiny a z ustanovení § 15 a § 16 zákona č. 92/1991 Sb. Závěrem městský soud poukázal na skutečnost, že skutková tvrzení a právní hodnocení, která žalobce předestřel až při ústním jednání, byla učiněna po lhůtě pro podání žaloby, a proto k nim nepřihlédl a navrhované důkazy neprovedl.

Ke kasační stížnosti žalobce bylo uvedené rozhodnutí zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008, č. j. 6 As 22/2007 - 120. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení před správními orgány nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav ohledně posouzení otázky právního nástupnictví do práv zaniklého státního podniku ELTON. Zároveň vyslovil, že ačkoli žaloba obsahovala námitku zpochybňující správnost meritorního posouzení přihlašovaného označení jako autorského díla, městský soud se v napadeném rozhodnutí k této námitce nijak nevyjádřil, a v této části je tedy jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Městský soud v novém rozhodnutí (nyní napadeném kasační stížností) opětovně přezkoumal zákonnost vydaného rozhodnutí předsedy žalovaného včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V intencích zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu se městský soud nejprve zabýval posouzením, zda předmětné označení „PRIM“ je autorským dílem.

Dovodil, že při vytváření označení „PRIM“ se nejednalo o tvůrčí činnost ve smyslu autorskoprávních předpisů, neboť ztvárnění označení bylo natolik limitováno zadáním a vycházelo z již existujícího označení, že se v něm nemohla projevit tvůrčí činnost zpracovatele. Možný projev uměleckého ducha tvůrce byl dle názoru městského soudu vyloučen také tím, že zhotovitel své nákresy konzultoval s výtvarníky a rovněž zobrazení detailů označení (mezery a odstupy) bylo výsledkem kolektivního posouzení. Městský soud tak uzavřel, že žalovaný pochybil, pokud označení „PRIM“ pokládal za dílo (malé mince), aniž by přihlédl k okolnostem, za kterých bylo toto označení vytvářeno. Z tohoto důvodu se pak již nezabýval otázkou, zda práva k tomuto dílu přešla na stěžovatele či nikoli. Tato skutečnost také nebyla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť požadavek na doplnění skutkových zjištění ohledně přechodu/převodu práv k autorskému dílu za daného stavu městský soud vyhodnotil jako nadbytečný. Právním nástupnictvím se nicméně městský soud zabýval v souvislosti s posouzením aktivní legitimace stěžovatele k podání námitek dle § 9 odst. 1 písm. c) zákona č. 137/1995 Sb. [správně se jednalo o ustanovení § 7 odst. 1 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb.]. Vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem městský soud uzavřel, že v průběhu správního řízení nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci a nebylo postaveno najisto, zda a na základě jakého titulu národnímu podniku ELTON svědčilo právo užívat označení PRIM a zda toto právo následně mohlo přejít na právního nástupce. Z tohoto důvodu proto rozhodnutí předsedy žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

I. Přípustnost kasační stížnosti

Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatelky směřuje proti rozsudku vydanému po předchozím zrušení rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K aplikaci citovaného ustanovení se ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, vyslovil již Ústavní soud, který uvedl, že *„ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“*

Z výše uvedeného je zřejmé, že citované ustanovení nelze vztáhnout na případy, kdy Nejvyšší správní soud poprvé ve zrušovacím rozhodnutí vytknul soudu nižšího stupně procesní pochybení, či nedostatečně zjištěný skutkový stav věci (v daném případě se jednalo o dílčí nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů), neboť ačkoli žaloba obsahovala námitku zpochybňující

správnost meritorního posouzení přihlašovaného označení jako autorského díla, městský soud se v napadeném rozhodnutí k této námitce nijak nevyjádřil.

Pokud tedy městský soud v následně vydaném rozhodnutí respektoval závěry zrušovacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a meritorně (věcně) se vypořádal s dříve opomenutou žalobní námitkou týkající se charakteru přihlašovaného označení jako autorského díla, pak kasační stížnost směřující proti tomuto posouzení je přípustná. Aplikace ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. na uvedený případ by měla za následek odmítnutí věcného přezkumu napadeného rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva a ve svém důsledku by vedla k odepření práva na přístup k soudu.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí městského soudu v rozsahu a mezích stěžovatelem uplatněných stížních námitek, s přihlédnutím ke skutečnostem, které je povinen zohlednit z úřední povinnosti *(ex offo)*, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

II. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

Nejvyšší správní soud se přednostně zabýval námitkou týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je totiž vadou natolik závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel v kasační stížnosti nenamítal, tedy z úřední povinnosti (viz výše). Nelze se zabývat hmotněprávní argumentací, pokud přezkoumávané rozhodnutí soudu neobstojí ani po formální stránce – tedy pokud soud například nevyčerpal celý předmět řízení, jak byl vymezen v žalobě, nebo se ve svém rozhodnutí nevypořádal se všemi žalobními námitkami.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí pak musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

V přezkoumávaném rozsudku však Nejvyšší správní soud vady shora uvedeného charakteru neshledal, neboť výrok rozhodnutí je řádně odůvodněn a toto odůvodnění není možno považovat za nesrozumitelné. Z odůvodnění rozsudku je možno jednoznačně seznat, které otázky městský soud považoval za rozhodné, a také vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež soud v napadeném rozhodnutí vyslovil, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelná. Ostatně se

závěry, o které soud opírá výrok svého rozhodnutí, stěžovatel v kasační stížnosti sám dostatečně podrobně polemizuje, což by nebylo možné, pokud by se soud s podstatnými otázkami vůbec nevypořádal a napadené rozhodnutí by z tohoto důvodu bylo nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek stěžovatele směřujících do věci samé.

III. Charakter přihlašovaného označení jako autorského díla

V posuzovaném případě je mezi účastníky řízení spor o to, zda namítané označení

PRIM

v slovně - grafickém provedení, zachyceném v podnikové normě č. PN01 národního podniku ELTON, splňuje legální pojmové znaky díla ve smyslu autorského zákona. Tuto otázku je přitom nutno posuzovat podle právních předpisů platných a účinných ke dni vzniku předmětného označení, tj. zejména podle tehdy platného a účinného zákona č. 35/1965 Sb., o literárních, vědeckých a uměleckých dílech (autorský zákon). Podle tohoto zákona bylo předmětem autorského práva dílo literární, vědecké a umělecké, které je výsledkem tvůrčí duševní činnosti autora (§ 2 odst. 1 zákona). Autorské právo k dílu pak podle § 9 téhož zákona vzniklo okamžikem, kdy bylo dílo vyjádřeno slovem, písmem, náčrtem, skicou nebo v jakékoli jiné vnímatelné podobě.

Jak vyplývá z obsahu předloženého spisu, smyslem tvorby nového označení bylo zřetelně odlišit novou značku „PRIM“ od dříve používané značky zakulaceného bochníkovitého tvaru se zhuštěnými písmeny:

Městský soud přitom v napadeném rozhodnutí dovodil, že při vytváření označení „PRIM“ se nejednalo o tvůrčí činnost ve smyslu autorskoprávních předpisů, neboť ztvárnění označení bylo natolik limitováno zadáním a vycházelo z již dříve existujícího označení, že se v něm nemohla projevit tvůrčí činnost zpracovatele. Možný projev uměleckého ducha tvůrce byl dle názoru městského soudu vyloučen také tím, že zhotovitel své nákresy konzultoval s výtvarníky a rovněž zobrazení detailů označení (mezery a odstupy) bylo výsledkem kolektivního posouzení. Žalovaný správní orgán proto pochybil, pokud označení „PRIM“ pokládal za dílo (malé mince), aniž by přihlédl k okolnostem, za kterých bylo toto označení vytvářeno.

Shora uvedeným závěrům městského soudu však Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, a to z následujících důvodů:

I přes limitaci spočívající v tom, že zde bylo předem dáno slovo, jehož úprava byla z důvodu osamostatnění a odlišení se požadována, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s argumentací stěžovatele, že zde zbýval dostatečný prostor pro projev tvůrčí invence autora – fyzické osoby či několika fyzických osob. Zpracovatel či zpracovatelé předmětného označení mohli dle názoru zdejšího soudu vybírat z nekonečné řady různých možností zpracování, v tomto ohledu zde neexistovalo žádné omezení, a předmětná činnost tak naplňovala (byť v omezené míře) znaky tvůrčí činnosti, neboť se jednalo o osobité ztvárnění na základě svobodného výběru z tvůrčích možností. Je přitom bezvýznamné, zda tvůrčí činnost byla vykonávána bez pomoci technických zařízení, za jejich pomoci, či přímo jejich prostřednictvím *(srovnej Telec, I.; Komentář k autorskému zákonu; C. H. Beck : Praha; 1998).*

Grafické zpracování slova „PRIM“ tak, jak je zachyceno v podnikové normě, je možno označit za zpracování elegantní a estetické, které ve vnímavém člověku vyvolává určitý umělecký dojem odlišný od toho, který vzniká pouhým vyslovením slova PRIM nebo jeho zapsáním běžným písmem. Předmětné grafické ztvárnění má tedy vlastnost být objektivně smyslově vnímatelné jako výsledek tvůrčí činnosti a splňuje také podmínku znázornění (zachycení) ve smysly vnímatelné podobě.

V posuzovaném případě pak došlo ke grafické úpravě slova PRIM při relativně svobodném výběru z mnoha nabízejících se úprav, a tedy platí, co bylo uvedeno výše, že nejde o individualitu v obecném smyslu, nýbrž o nejosobitější ztvárnění výtvoru na základě autorova svobodného výběru z tvůrčích možností. V soudobém vědeckém pojetí díla jako předmětu práva autorského tak nejde o stoprocentní individualitu díla, ale toliko o jedinečnost, která se blíží jedinečnosti absolutní (musí existovat pravděpodobnost, že k témuž výsledku nemohou nezávisle na sobě dospět dvě různé osoby). Odborná literatura v této souvislosti hovoří o užití pojmu statistické jedinečnosti díla *a contrario* pojmové jedinečnosti ve smyslu ontologickém (k tomu srovnej *Rybárik, K.; Discussion. Prace z wynalazczosci i ochrony wlasnosci intelektualnej; Sbor : Krakow; 1986;* citováno *In Telec, I.; Komentář k autorskému zákonu; C. H. Beck : Praha; 1998*).

Autorskoprávní ochrany se dnes přitom dostává i grafické úpravě písma, které bývá následně použito např. pro zpracování jiných literárních děl. Tímto způsobem mohou být chráněny například vytvořené počítačové fonty. V daném případě se nejednalo o pouhé překreslení běžného písma; autorská invence spočívala v jeho grafickém ztvárnění, a to zejména v jeho tvarech, síle tahů, poměrech šířky a délky, či úpravách tvarů v mezích jeho čitelnosti. Nejednalo se o změny nepatrné, které by postrádaly nezbytnou autorskoprávní individualitu (viz zobrazení výše). Běžný typ kapitálového písma byl upraven tak, že u písmen „P“ a „R“ nejsou jejich bříška dotažena, na písmenu „P“ si lze dále povšimnout modifikace šířky bříška v poměru k síle tahu, bříško není oblé, použité tvrdé linie dávají písmenu technicistní

ráz. Totéž je možno říci i o písmenu „R“, u něhož je navíc možno pozorovat neobvykle velkou vzdálenost mezi pravým a levým dříkem. Pravý dřík je napojen takřka na konci bříška a opět bylo použito ostrých tvarů. Rovněž písmeno „M“ je oproti běžnému standardu modifikováno dotahem až na základní linii. Neméně důležitá pak byla autorská invence také z hlediska celkového ztvárnění předmětného loga (volba jednoduchého tvaru písmen, rozměru čar a síly tahů, jakož i velikosti rozestupů mezi jednotlivými písmeny).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že předmětné grafické ztvárnění označení „PRIM“ lze označit za relativně statisticky jedinečné, a vzhledem k tomu, že individualizační rysy zde nejsou dominantní, lze je zařadit mezi tzv. díla malé mince, jejichž autorskoprávní individualita vychází právě z myšlenky relativní statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla, nikoli jedinečnosti absolutní.

Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani to, že zpracovatel výsledky své duševní činnosti konzultoval s dalšími osobami, resp. že jednotlivé kroky zpracování předmětného díla probíhaly s přispěním konzultací výtvarníků a podléhaly průběžnému schvalování ze strany zadavatele. Skutečnost, že zhotovitel průběžně konzultuje své nákresy s dalšími výtvarníky, případně že by zobrazení detailů mohlo být výsledkem kolektivního posouzení, ještě sama o sobě nevede k vyloučení tvůrčí duševní činnosti, jak se mylně domnívá městský soud. Ten svou argumentaci týkající se charakteru označení jako autorského díla primárně založil na okolnostech vzniku tohoto označení. Dospěl přitom k závěru, že zhotoviteli (konstruktéru Josefu Židovi) nebyla ponechána dostatečná volnost při ztvárnění označení, neboť byl natolik limitován zadáním a průběžnými konzultacemi, že se v novém zpracování již nemohla jeho tvůrčí činnost projevit.

Uvedená argumentace městského soudu však nemůže obstát. Městský soud své zkoumání ohledně charakteru předmětného označení jako autorského díla nesprávně zaměřil toliko na hodnocení procesu vzniku, resp. hodnocení okolností, za kterých předmětné označení vznikalo. Stěžejním v předmětné věci však byl výsledek celého tohoto procesu a posouzení, zda výsledné označení naplňuje znaky autorského díla či nikoli. V této souvislosti městský soud zcela pominul, že se na vzniku díla mohou svou tvůrčí činností podílet různé osoby, a to v různé míře, a že i přes tuto skutečnost může výsledek této činnosti naplňovat znaky autorského díla. Městský soud tak svou argumentaci nesprávně založil na hlediscích, která by bylo relevantní posuzovat v případě sporného autorství díla, nikoli však v případě, kdy je sporným existence autorského díla jako takového.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak Nejvyšší správní soud přisvědčil uplatněným kasačním námitkám stěžovatele, které jsou důvodné. Posouzení otázky charakteru přihlašovaného označení jako autorského díla je však pouze dílčí částí napadeného rozsudku, v další části městský soud v souladu s předchozím zrušovacím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2008,

č. j. 6 As 22/2007 - 120, posoudil správní rozhodnutí předsedy žalovaného jako nedostatečné a zrušil jej. Tento závěr Nejvyšší správní soud shledává zcela v souladu se zákonem. Městský soud se však dopustil nesprávného právního posouzení v další části rozhodnutí, proti které byla kasační stížnost přípustná a byla shledána důvodnou. Je-li kasační stížnost proti části rozsudku krajského (městského) soudu, jejíž význam nelze označit za bagatelní, přípustná, tato je podána a je shledána zcela důvodnou, pak nelze tyto skutečnosti nepromítnout do výroku rozhodnutí o kasační stížnosti. V opačném případě by byl výsledek řízení o kasační stížnosti, tj. její zamítnutí, zřejmý ihned v okamžiku jejího podání, což je v případě její přípustnosti absurdní výklad, který nelze připustit. V případě zde vytknutého nesprávného právního posouzení charakteru označení PRIM jako autorského díla se nejedná o okrajovou nesprávnost, kde by bylo možno pouze mírně korigovat odůvodnění napadeného rozhodnutí, z tohoto důvodu je Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Dle ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. je tak městský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne také o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2011

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu